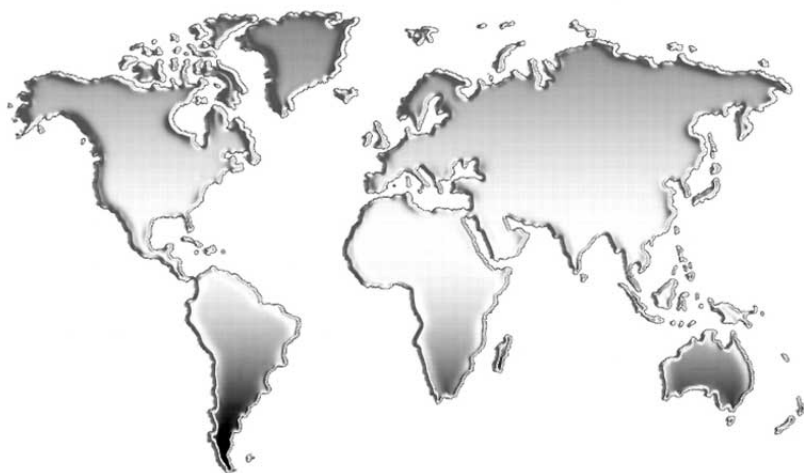

VIJESTI IZ SVIJETA

Adventistička misija za mladež i odrasle

Prvo tromjesečje 2017.

TRANSEUROPSKA DIVIZIJA

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjura Deželića 77, 10000 Zagreb

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Prijevod i lektura

Tamara Moslavac Kos

Umnoženo u uredu nakladnika, 2017.
Za internu uporabu

Dragi voditelju subotnje škole,

Ovog tromjesečja predstaviti ćemo vam Transeuropsku diviziju (TED). U ovoj diviziji nalaze se Albanija, Bosna i Hercegovina, Hrvatska, Danska, Estonija, Finska, Grčka, Grenland, Mađarska, Island, Irska, Latvija, Litva, Crna Gora, Nizozemska, Norveška, Poljska, Srbija, Slovenija, Švedska, Makedonija, Ujedinjeno Kraljevstvo, sjeverni dio Cipra i Alandski otoci.

U ovoj diviziji živi više od 204,8 milijuna ljudi, ali među njima je samo 85.289 adventista. To znači da na svakih 2.400 ljudi dolazi jedan adventist.

Iako su europske države poznate kao vrlo sekularne ili posvjetovljene, u ovim iskustvima moći ćete pročitati prekrasne primjere kako je Bog djelovao u životima ljudi i privukao ih u Kršćansku adventističku crkvu. Darovi trinaeste subote ovog tromjesečja pomoći će da se izgradi prijeko potrebna adventistička crkva u Dublinu, u Irskoj; međunarodni evanđeoski centar i centar za mlade u Oslu, u Norveškoj; televizijski studio za kanal *Hope* u Poljskoj; te spavaonice za učenike u adventističkoj školi u Maruševcu, u Hrvatskoj, koju pohađa mnogo učenika iz neadventističkih obitelji.

Vaš subotnjoškolski razred i vi možete uživati i u iskustvima, glazbenim točkama i drugim informacijama koje možete dobiti o Transeuropskoj diviziji na našem adventističkom misijskom DVD-u. Sve gradivo možete skinuti na stranici: www.adventistmission.org/dvd.

Možete nas pratiti i na Facebooku na: www.facebook.com/missionquarterlies/.

Na kraju, želim vas obavijestiti da će ove *Vijesti iz svijeta* biti posljednje u kojima sam glavna urednica. Ubuduće ću

služiti u drugom odjelu pri Generalnoj konferenciji. Ipak, misija će i dalje biti dio mog života. Vjerujem da ćete, dok budete čitali nadahnjujuća iskustva koja nam dolaze iz cijeloga svijeta, biti zadovoljni doprinosom novog glavnog urednika.

Hvala vam još jednom na vašoj posvećenosti misiji Kršćanske adventističke crkve. Hvala vam što pomažete braći i sestrama u vašem subotnjoškolskom razredu da se povežu s braćom i sestrama iz cijeloga svijeta i što ih potičete da sudjeluju u misiji kroz darove i prinose.

Od srca vam želim obilje Božjih blagoslova!

Gina Wahlen, urednica

Misijski projekti

Darovi trinaeste subote ovog tromjesečja pomoći će da se:

- ◆ izgradi nova crkvena zgrada u Dublinu, u Irskoj;
- ◆ izgradi muški internat u srednjoj školi u Maruševcu, u Hrvatskoj;
- ◆ obnovi i uredi međunarodni evangelizacijski centar za mlade u Oslu, u Norveškoj;
- ◆ izgradi i opremi studio za kanal *Hope* u Varšavi, u Poljskoj.

Više: www.AdventistMission.org

7. siječnja 2017.

Zlato u njihovim srcima

Irska

U ovom iskustvu Theda [Tida] nam priča o tome kako je Bog odgovorio na molitve njezine majke i pomogao da dopre do drugih s Radosnom viješću.

Potječem iz slomljene obitelji i, iako je moja majka bila biblijska radnica, dugo nisam dolazila u crkvu. Kad sam postala punoljetna, napustila sam dom, odlazila za svakim muškarcem koji je pokazivao imalo pažnje prema meni i uskakala sam iz jedne veze u drugu. Postala sam alkoholičarka i nisam mogla provesti nijedan dan bez alkohola. Usprkos tome, postala sam medicinska sestra i zadržala sam svoj posao. Više od desetljeća moja se majka iskreno molila za mene.

Kad sam napunila trideset godina, doživjela sam tešku nesreću i tada sam upoznala Boga u svojem životu.

Strastvena sam čitateljica pa mi je majka darovala doista mnogo knjiga Ellen G. White, a ja ih se nikada nisam riješila. Budući da sam tada bila u vrlo lošem stanju, okrenula sam se tim knjigama. Dok sam pregledavala policu, pogled mi je zapeo za naslov *Istina o anđelima*. Uzela sam tu knjigu, otvorila sam je i pročitala: "Mi ne znamo što donosi dan, sat ili trenutak koji se nalazi pred nama, i nikada ne bismo trebali otpočeti dan bez predavanja svojih putova našem nebeskom Ocu. Njegovi anđeli dodijeljeni su nam kao čuvari i, ako se postavimo pod njihovu zaštitu, oni će nas štiti u svakoj opasnosti i bit će nam s desne strane." (str. 14)

Jedne večeri, dok sam sjedila na podu pored svojeg kreveta, bila sam vrlo uznemirena. Postojao je dio mene koji je želio da prestanem s opijanjima i pitala sam se kako ću ika-

da moći prestati s time. Odjednom sam shvatila da imam rješenje za svoj problem. Osjećajući nevjerojatnu odlučnost, ustala sam i izlila u zahod sve vino koje sam imala. Maknula sam se od ljudi koji su na mene vršili loš utjecaj, preselila sam se u drugi grad i vratila sam se u crkvu.

Zatim sam opet počela piti, ali Bog me je opet vraćao natrag. Odlučna da ću prestati piti, rekla sam pastoru: “Ako to ne učinim sada, neću nikada.”

Na poslu sam uzela sedam slobodnih dana i zaključala sam ulazna vrata svojega stana. Svakih sat vremena tijekom prva tri dana kleknula bih na molitvu moleći Boga za pomoć. Hranila sam se samo voćem, orašastim plodovima i sjemenkama, a pila sam samo svježi sok i vodu. Moje tijelo očistilo se nakon mnogo godina pijenja alkohola.

Napredak je bio spor, ali kad je jedan pastor iz Sjedinjenih Američkih Država došao u Irsku, išla sam na njegova predavanja i na kraju sam se krstila.

Moje zanimanje za zdravstveno misioniranje postajalo je sve veće pa sam se priključila radu Zdravstvenog centra utjecaja Cuisle [Kušle]. To je novi centar koji je crkva organizirala i koji djeluje na jugu Dublina. (Više o ovom zdravstvenom centru možete pronaći na: www.cuislecentre.ie.) Ondje volontiram utorkom i četvrtkom.

Jednog jutra odlučila sam odnijeti malo juhe u centar. Nakon što sam stigla onamo, zamijetila sam jednog čovjeka na biciklu. Njegova kosa bila je zamršena, a on je izgledao bespomoćno.

“Dobar dan, gospodine! Što mogu učiniti za vas?” upitala sam.

“Ne znam!” glasio je odgovor.

“Želite li da vam izmjerim krvni tlak? Bi li vam to pomoglo?” upitala sam ga dalje.

“Ne bi mi smetalo kad bih imao što pojesti”, začula sam njegov odgovor.

Bilo mi je neizmjereno drago što sam sa sobom ponijela juhu! Podgrijala sam je i sjela pored njega kako bih razgo-

varala s njim. Bilo je nešto u tom čovjeku — kao da je Bog došao kroz vrata. Bio je jako nježan i drag, a to me dodatno pogodilo. Imao je rak kože kod oka i osjećao je velike bolove. Pronašla sam novu odjeću za njega. Zatim sam ga odvela u crkvu i molila se s njim. Nije znao kako kleknuti na molitvu. Rekao mi je: “Postoji toliko toga u meni. Zlostavljao me moj vjerski vođa. Želio sam reći policiji...”

Nakon toga zajedno smo se mnogo molili. Tijekom sljedećih šest mjeseci dolazio je na svaki molitveni sastanak, a svake je subote dolazio u crkvu. Jednoga dana otpratila sam ga kući. Njegov dom bio je vrlo čist. Kada sam ušla, vidjela sam da se posvuda nalaze slike Isusa. “Razgovaram s Njim cijeloga dana”, rekao mi je. Zatim mi je ispričao više o onom danu kada je došao u naš zdravstveni centar.

“Dok sam vozio bicikl i prolazio pored crkve, nešto u meni reklo mi je da se okrenem i vratim natrag. Nisam znao što ću učiniti onda kad se vratim, ali nešto mi je reklo da se trebam vratiti. Iako sam već prošao zgradu, naposljetku sam se vratio.”

Želio je prestati pušiti, stoga smo mu sastavili program za prestanak pušenja. Bio je jako zahvalan. Nažalost, nakon nekog vremena ponovno je počeo pušiti i bilo ga je previše sram vratiti se u crkvu. Otišla sam ga posjetiti i reći mu da nam svima nedostaje. Uvjerila sam ga da ćemo mu svi pomoći. Zatim je priznao da i mi njemu nedostajemo i vratio se u crkvu.

U srca nekih ljudi Bog je jednostavno stavio zlato. Jako volim ljude u svojoj zajednici i smatram da je neizmjerljivo važno da budemo uz njih. Ljudi dolaze k nama jer su umorni od svakodnevnog života. Kod nas mogu pronaći osobe kojima je stalo do njih i koje su im voljne pomoći.

Zanimljivosti

- ◆ Irska je otok na kojemu nema zmija. Osim zmija, u Irskoj nema ni krtica, lasica, tvorova i srna.
- ◆ Stari jezik irskog naroda je galski. Danas se samo 380.000 ljudi služi ovim starim jezikom.
- ◆ Mnoga irska prezimena počinju s “Mac” ili “O”, što na galskom znači “sin...” i “unuk...”.

14. siječnja 2017. Tatianina priča

Irska

Tatiana je rođena u Moldaviji, a u Irsku je došla kad je imala devetnaest godina i bila trudna osam mjeseci. Svoju životnu priču iznosi nam u prvom licu.

Odrasla sam u pravoslavnoj obitelji. Moji roditelji vodili su me u crkvu i učili o Bogu. Zнала sam da će On odgovoriti na moje molitve ako se budem iskreno molila.

Dok sam bila mala, netko mi je dao neke knjige o suboti. Međutim, članovi moje obitelji vjerovali su da ono što nije dio pravoslavne vjere ne može biti od Boga pa smo spalili sve te knjige.

Usprkos tom vjerovanju, ja sam osjećala da me Bog privlači i željela sam čitati Bibliju. Pokušavajući Ga što bolje upoznati, pronašla sam neke ikone koje sam sačuvala jer sam mislila da su svete.

Udala sam se vrlo mlada. Vjerujući da će naš život biti bolji u Irskoj, suprug i ja smo zajedno počeli planirati kako da se odselimo tamo. Budući da sam imala samo devetnaest godina, nisam shvaćala kako će to biti teško putovanje. Prvo smo otputovali u Češku, a zatim u Francusku. Šest mjeseci ostali smo u Parizu i tijekom boravka ondje ostala sam u drugom stanju. Bilo nam je doista teško — živjeli smo na ulici, prosili smo za hranu, a noću smo spavali u skloništima.

Jedne noći ušuljali smo se u vlak koji je vozio prema Engleskoj, ali izbacili su nas iz vlaka u jednom francuskom gradu prije Engleske. Te noći ostali smo u kampu u kojemu smo pronašli velike vreće — dovoljno velike da se u njih možemo sakriti. Zatim smo se ušuljali na teretni vlak koji je

prevezio maslinovo ulje! Jedanaest sati skrivali smo se u tim vrećama! Obljevao me znoj, a moja beba bila je toliko mirna da sam se bojala da je umrla.

Kada smo shvatili da smo se napokon približili Engleskoj, izvukli smo se iz naših vrelih i sparnih vreća. Sa sobom smo imali samo putovnice i nešto novca. Kada smo došli u Dover, odveli su nas u Crveni križ i dali nam odjeću da se presvućemo.

Nakon toga kupili smo autobusne karte za Škotsku, a potom Sjevernu Irsku. Budući da su i Škotska i Sjeverna Irska dio Ujedinjenog Kraljevstva, nitko nije provjeravao naše putovnice. Pravi izazov bio je prelazak iz Sjeverne Irske u Republiku Irsku. Kada smo stigli u grad blizu granice, cijele smo noći hodali preko polja i vrtova. U zoru smo tiho ušli u Irsku.

Vlakom smo došli u glavni grad, Dublin, u kojemu smo odmah zatražili status izbjeglica. Poslali su nas u grad Limerick, a naš sin Christian rodio se istog tog tjedna!

Godinu i pol ostali smo u Limericku čekajući irsko državljanstvo. Tijekom tog vremena stekli smo nekoliko prijatelja koji su znali da se planiramo preseliti u Dublin. Prije nego što smo otišli, dali su nam ime i telefonski broj para kojega su poznavali u Dublinu. "Samo nazovite ove ljude i imat ćete prijatelje ondje", rekli su.

Nakon što smo dobili irske putovnice, nakratko smo se vratili u Moldaviju. Bio je to moj prvi let i cijelim sam putem plakala. "Molim Te, Bože", molila sam se, "obećajem da ću nabaviti Bibliju i slijediti sve u njoj! Samo me sačuvaj!"

Čim smo stigli u Moldaviju, kupila sam Bibliju. Također sam uzela sve svoje ikone i ostale predmete te nešto moldavske hrane.

Kad sam se vratila u Dublin, nazvala sam broj koji su nam dali naši prijatelji i pozvala sam na objed ljude koji su se javili. Ispostavilo se da smo živjeli na istome mjestu — u drugim zgradama, ali jedni pored drugih!

Večer prije nego što su naši gosti došli, uzela sam svoju novu Bibliju, sjela sam i pomolila se. “Bože, ovo je prvi put da otvaram ovu knjigu. Pokaži mi istinu. Molim Te, pokaži mi što trebam činiti.”

Sljedećega dana, kada su naši gosti stigli k nama, na stol sam stavila lijepo aranžirane specijalitete iz Moldavije: vino, salamu i druga mesna jela. Kad su se naši gosti približili stolu, rekli su: “Oprostite, ali mi ne pijemo vino.”

Šokirana, pomislila sam: “Sigurno su iz neke čudne sljedebe!” Zatim je u moj um došla druga misao: “Obećala si da ćeš učiniti sve po mojoj Riječi.”

“Zašto ne pijete vino?” upitala sam ih.

“Zato što Biblija kaže da ono nije dobro”, odgovorili su.

Začudo sam upitala: “Možete li mi to pokazati u Bibliji?”

“Naravno”, odgovorili su i pokazali mi biblijske tekstove koji osuđuju pijenje alkohola.

“U redu”, rekla sam dok sam vino sa stola premještala u kantu za smeće. Zatim sam ih pozvala da pojedu nešto.

“Oprostite”, rekli su, “ali mi ne jedemo svinjetinu.”

“Zašto?” upitala sam ih. Tada su mi odgovor pokazali u mojoj Bibliji.

“Iz koje ste crkve?” upitala sam ih.

Rekli su mi da su adventisti, ali ja nikada nisam čula za Kršćansku adventističku crkvu.

“Mi u crkvu idemo subotom”, dodali su.

“Zašto?” ponovno sam upitala i, naravno, oni su mi odgovor pokazali u mojoj Bibliji.

“Mogu li i ja doći u vašu crkvu?” upitala sam. Obećala sam Bogu da ću slijediti Njegovu riječ.

Te subote posjetila sam Kršćansku adventističku crkvu. Nakon tog posjeta, više se nikada nisam vratila u pravoslavnu crkvu. Pronašla sam istinu. Hvala Bogu što me odveo ravno u Kršćansku adventističku crkvu!

Tatiana i njezina djeca danas su adventisti i idu u crkvu koja se sastaje u iznajmljenoj školskoj dvorani u Dublinu. Raduju se što će uskoro imati vlastitu crkvenu zgradu. Hvala vam što ćete ih poduprijeti svojim darom trinaeste subote!

Misijski izazovi

- ◆ Godine 1861. u časopisu *Review & Herald* objavljena su pisma iz Irske koja su sadržavala izvještaj da je pet osoba počelo svetkovati subotu nakon što su primili knjige i traktate svojih rođaka iz Sjedinjenih Američkih Država.
- ◆ Irska misija organizirana je 1902. godine i sačinjavaju je Republika Irska i Sjeverna Irska.
- ◆ Irska misija ima deset crkava i 783 vjernika.

21. siječnja 2017.

Moć primjera

Irska

“Bila sam najstarija od devet djevojčica u svojoj obitelji i prva koja sam se udala”, kaže Elizabeth [Elizabet]. “Nakon što sam se razvela od svojeg supruga, moja obitelj smatrala je da sam ih sve osramotila. Moj otac nije shvaćao da me moj suprug zlostavljao. Za mojeg oca bilo je loše imati ‘odmetničku’ kći.

Godine 1980. mjesni orkestar u kojemu sam svirala flautu išao je na turneju po Sjedinjenim Američkim Državama. Prešli smo više od 30.000 kilometara autobusom i svirali smo isti koncert irske glazbe 63 puta u 71 danu! Na toj sam turneji upoznala Merchu [Merču]. Bio je novi član orkestra i svirao je violinu.

Počeli smo živjeti zajedno i sljedeće godine rodilo se naše prvo dijete. Bilo je to prekrasno vrijeme jer sam se napokon odmaknula od svog nesretnog djetinjstva i pronašla prekrasnu vezu s Merchom.”

Međutim, svaki put kada bi se vratila doma, nakon posjeta svojoj obitelji Elizabeth je plakala. “Koji je smisao tvojih odlazaka onamo?” upitao je Mercha. “Ti te posjeti uznemiruju.” Elizabeth je osjećala da su je roditelji, društvo i Katolička crkva odbacili.

“Ako religija nalaže da netko čini tako svojem djetetu, ja je ne želim”, zaključila je Elizabeth. Bila je odlučna u tome da nema ništa ni s jednom vjerom. Ipak, istodobno nije mogla ne zamijetiti razliku između načina na koji su se njezini roditelji odnosili prema njoj i toga kako su Merchini roditelji bili topli i srdačni. Iako Mercha nije bio aktivan adventist, njegovi roditelji zbog toga nikada nisu kritizirali ni njega niti

Elizabeth, i ona se kod njih uvijek osjećala prihvaćenom. U to vrijeme Merchin otac bio je među vodećim osobama u rumunjskoj Adventističkoj crkvi, i često je putovao posvuda po Rumunjskoj kako bi pomogao pri rješavanju problema jer je bio nevjerojatan diplomat.

“Ponekad bi Merchini roditelji posjetili nas i našu djecu”, kaže Elizabeth. “Tiho bi otišli za svojim poslom. Mogla sam vidjeti da su imali drugačiji način rješavanja problema. Njegov otac često bi mi objašnjavao nešto iz Biblije i priznajem da mi je to neprestano bilo u mislima. Neprestano sam se pitala čini li dan koji svetkuješ zaista razliku kada voliš Boga. Teorijski, katolici su također držali subotu nedjeljom, ali nakon što bi otišli na misu, pošli bi gledati sportske igre ili u gostionicu. Merchini roditelji subotom nisu išli u kupnju, i kod njih sam mogla primijetiti ljupki ritam: šest dana rada i jedan dan odmora.”

Otprilike u to vrijeme Mercha je počeo više razmišljati o suboti. Radio je u orkestru i znao je da ne može jednostavno tvrditi da je adventist i nastaviti raditi subotom. Zatim je doživio strašnu nesreću na svojem motoru.

“Imao sam na leđima violinu, poput ruksaka. Automobil je naišao iza mene kad sam se zaustavio na semaforu. Ja sam se zaustavio, ali automobil nije. Nastavio je voziti i odbacio me otprilike šest metara u zrak. Imao sam veliki motor i mislim da me je to donekle spasilo. Violina mi je bila poput štita na leđima i spriječila je prijelom leđa ili vrata. Violina je uništena, ali Bog je spasio mene.”

Te večeri i Elizabeth je trebala biti s Merchom na motoru, ali njezina sestra im je došla u posjet i zajedno su odlučile otići posjetiti njihovu majku. Mercha je slomio rebra, imao je brojne prijelome i umalo je izgubio nogu.

“Bilo je to zvono upozorenja za mene”, kaže Mercha shvaćajući da je mogao umrijeti ili ostati nepokretan. Krstio se 2007. godine. Elizabeth nije bila spremna za krštenje, ali rekla je Merchi da je njegova odluka nešto između njega i Boga.

Istodobno, Elizabeth je znala da će, ako se ikada bude vratila religiji, upravo vjera Merchinih roditelja biti ona kojoj će se i ona okrenuti, jer takva vjera ima smisla. Zatim je za Elizabeth sve počelo sjedati na svoje mjesto. Negativnosti koje je vidjela u svojoj tradicionalnoj crkvi i velika zamisao o krivnji počele su joj se činiti upozoravajuće.

Tijekom 2014. pastor Mark Finley i dr. Michael Hasel došli su u Irsku držati seminare nazvane *Nevjerojatna otkrića i biblijska arheologija*. Mercha je pozvao Elizabeth da pođe s njim na predavanja.

“Predavanja su bila sjajna”, kaže Elizabeth. “Uživala sam u njima svake večeri.” Zadivilo ju je što nijednu od tih istina nije čula nikada ranije i željela je saznati još više. Naposljetku je donijela odluku i krstila se u veljači 2016. godine. Elizabeth shvaća da je njezina preobrazba bila dug proces i kaže: “Najbolja propovijed i promidžba koju možete imati je vaš primjer. Merchini roditelji dali su mi najbolji primjer svojim životom.”

Zanimljivosti

- ◆ Čak 90% stanovnika Irske rimokatoličke je vjere, ali ih samo 30% redovito odlazi u crkvu.
- ◆ Kraljevsko društvo za prevenciju nasilja nad životinjama (RSPCA) osnovao je 1824. godine Richard Martin, irski političar i jedan od prvih aktivista za zaštitu prava životinja.
- ◆ Mjesto s najdužim imenom u Irskoj je Muchanaghederdauhaulia i nalazi se u okrugu Galway.

28. siječnja 2017. **Šetnja parkom** **Poljska**

Od svojeg najranijeg djetinjstva Dorota je čeznula za tim da čuje Božji glas. To je bila neobična želja za dijete koje je odrastalo u Poljskoj.

Iako je imala tek pet godina, Dorota je sa svojim djedom vjerno išla u Katoličku crkvu svake nedjelje. Međutim, jedne nedjelje nakon mise izletjele su joj sljedeće riječi: “Oh, djede! Tužna sam zato što u ovoj crkvi ne čujem Boga!”

Djed ju je potom odveo do prekrasnih seoskih polja i livada i rekao: “Sada možeš otvoriti svoje srce i um te govoriti Bogu otvoreno i iskreno. On će te čuti!”

“Bila sam jako sretna”, prisjeća se Dorota, “jer sam od tada zaista mogla čuti Boga.”

Nekoliko godina nakon što je njezin djed umro, Dorota se osjećala vrlo neobično, kao da ne pripada zajednici u kojoj živi. “Mnogi ljudi nisu razumjeli moju vezu s Bogom”, prisjeća se.

Zdravstveni problemi

Kako su godine prolazile, Dorota je i dalje bila blizu Boga i molila Mu se svakodnevno. Nakon nekog vremena udala se i dobila sina i kćer. Nažalost, Dorotino se zdravlje s vremenom pogoršavalo. Žarko se molila, ali činilo se da na vidiku nema olakšanja.

“Ljudi su mi govorili: ‘Toliko se moliš. Ako taj Bog postoji, On ne bi dopustio da toliko patiš.’ Ali ja sam bila uporna u svojim molitvama”, kaže Dorota, “i vjerovala sam da će mi Gospodin pomoći da prođem kroz to. On me nikada nije napustio. Uvijek sam osjećala Njegovu prisutnost.”

Dorota je odlučila otputovati u Sjevernu Irsku jer je čula da bi ondje mogla pronaći pomoć za svoje zdravstvene probleme. Nakon što je stigla u Belfast, saznala je da ne boluje od bolesti koja joj je bila dijagnosticirana i od koje se liječila sedamnaest godina. Ubrzo nakon toga počela se osjećati bolje i odlučila se preseliti u mali gradić Carryduff, udaljen nekoliko kilometara južno od Belfasta.

Susret u parku

Dorota je uživala u parku u Carryduffu i ponekad je onamo odlazila u šetnju sa svojom sada odraslom kćeri. Dok su se jednog dana šetale parkom i razgovarale na poljskom jeziku, čule su da jedna žena razgovara telefonski na poljskom. Odjednom su sve tri žene zastale i nasmiješile se.

Nakon što su se međusobno predstavile, počele su razgovarati o tome što ih je dovelo u Sjevernu Irsku, gdje su živjele u Poljskoj i slično. Naposljetku je razgovor prešao na vjerske teme i Barbara, žena koja je ranije razgovarala na telefon, podijelila je s Dorotom i njenom kćeri ono što je željela svojoj vjeri.

Objašnjavajući da je adventistica, Barbara je pozvala Dorotu i njezinu kći da s njom proučavaju Bibliju. Dorota je bila oduševljena! Tijekom proučavanja Biblije Barbara im je rekla i o televizijskom kanalu *Hope* koji se emitira iz Poljske i koji se može pratiti preko interneta. Čak se emitira i popularan program subotnje škole preveden na poljski jezik.

Puno oduševljenja

Dorota je bila presretna i počela je redovito dolaziti u Kršćansku adventističku crkvu. “Oduvijek sam se željela krstiti, i od Barbare sam saznala da se mogu krstiti kao odrasla osoba”, priča Dorota.

Dorota je ubrzo isplanirala svoje krštenje, ali željela je da se ono dogodi u njezinoj domovini. Tijekom putovanja u Polj-

sku na krštenje, Dorota je žalila što njezina sada već odrasla djeca nisu mogla poći s njom. “Žarko sam se molila da i moja djeca nekako mogu sudjelovati u obredu”, kaže Dorota. “I uspjeli su! Zahvaljujući kanalu *Hope* i emitiranju preko interneta, moja su djeca mogla biti sa mnom na mojem krštenju. Mnogo mojih prijatelja i članova obitelji moglo je uživo gledati prijenos mojeg krštenja. Svi su bili doista dirnuti — toliko da su čak plakali. Tog je dana bilo puno oduševljenja i lijepih osjećaja.”

Jedan sat nije dovoljan

Sada kad je opet u Sjevernoj Irskoj, Dorota kaže da joj jedan sat subotom u crkvi nije dovoljan. Nakon bogoslužja poziva sve prijatelje koji govore poljski u svoj dom u kojem na kanalu *Hope* zajedno gledaju prijenos subotnje škole na poljskom jeziku i uživaju u duhovnim temama tijekom cijeloga dana.

Dorota ne zaboravlja ni svoje prijatelje iz Poljske koji nisu adventisti. Poziva ih da gledaju prijenose subotnjoškolskog programa na poljskom kanalu *Hope* i zatim na Skypeu s njima raspravlja o temama, mislima i svemu izrečenom u programu.

“Zahvalna sam Bogu za bolest koja me prisilila da dođem u Irsku”, kaže Dorota. “Doista sam mogla upoznati Boga i zahvaljujući tome upoznala sam adventiste. Sada više ne osjećam kao da ne pripadam toj zajednici. Osjećam da sam došla svojoj kući.”

Odličan plan

Dorota je oduševljena što je dio dara trinaeste subote namijenjen za izgradnju novog studija za kanal *Hope* u Poljskoj.

Osoblje trenutno radi u vrlo malenom dijelu zgrade Poljske unije konferencija u Varšavi.

“Ovo je odličan plan jer je studio zbilja potreban”, govori Dorota. “U tom studiju obavlja se veliki posao i svi koji u njemu rade trebaju ugodniji prostor i bolju opremu kako bi pripremili profesionalne programe.”

U međuvremenu, kanal *Hope* u Poljskoj nastavlja prenositi programe preko interneta. “Zahvalna sam što na kanalu *Hope* mogu gledati subotnju školu i druge programe na mojem jeziku”, kaže Dorota. “To je velika pomoć za mnoge Poljake koji žive u inozemstvu. Moja kći i ja nadamo se da ćemo moći sudjelovati na kampiranju u Poljskoj”, nastavlja, “ali putne karte su skupe pa ne znam hoće li to za nas biti izvedivo. Ako i ne bude, uvijek imamo televizijski kanal *Hope!*”

4. veljače 2017.

Novi svijet

Poljska

Nowa Huta trebala je biti savršen komunistički grad — uzorak za veliko komunističko društvo koje se prostiralo diljem Istočne Europe. Grad su izgradili Sovjeti malo izvan Krakova, u Poljskoj, nakon uništenja grada u Drugom svjetskom ratu, a njegovo ime znači “Nova željezara”.

Naravno, u skladu s komunističkom ateističkom ideologijom, nikakva crkva nikada nije bila dio plana za grad izgrađen prema ovom uzorku. Ipak, stanovnici su čeznuli za vjerskom prisutnošću neke vrste i desetljećima su molili komunističku vlast za dopuštenje da izgrade crkvu.

Naposljetku su dobili dopuštenje 1967. godine, ali komunističke vlasti odbile su im osigurati bilo kakvu opremu ili građu za crkvu. Budući da je vlada bila dobavljač svih dobara i pružatelj svih usluga, doći do potrebne građe bio je pravi izazov! Međutim, ljudi su nastavili biti uporni i vlastitim su rukama sagradili jedinu vrstu crkve za koju su znali — katoličku crkvu danas poznatu pod imenom “Gospodnja arka”.

Dosezanje ljudi

U kasnim 1980-im godinama adventisti su dobili priliku doći do ljudi u Nowoj Huti. Budući da se u Poljskoj 1989. godine dogodio pad komunizma, vjerske aktivnosti bile su raširene.

Jednoga dana 1992. godine, Agnieszka [Aneška], mlada žena u dvadesetim godinama života, primijetila je plakat u gradskom tramvaju na kojem su se reklamirala predavanja o vegetarijanizmu i zdravlju popraćena nekim vjerskim pre-

davanjima. Budući da je oduvijek nerado jela meso, Agnieszka je odlučila posjetiti predavanja. Iste godine službeno je u Nowoj Huti osnovana mjesna kršćanska adventistička crkva.

Agnieszka je uživala u vegetarijanskom kuhanju i podukama o zdravom življenju, ali nije bila previše oduševljena predavanjima iz Biblije. Kad je dobila upitnik o zaniteresiranosti za proučavanje Biblije, Agnieszka je pocijepala karticu na kojoj se nalazio upitnik.

“Jedna svrha”

“Došla sam ovamo samo s jednom svrhom, stoga nemojte tome dodavati ništa drugo. U redu?” mislila je u sebi. “Ovo me uopće ne zanima — to je samo još jedna vrsta reklame!”

Ali Agnieszka je toliko voljela zdravstvene teme da je nastavila dolaziti na program koji su održavali adventisti, i uskoro su njezino srce privukle i pouke iz Biblije. Nakon četvrtog predavanja uzela je karticu za proučavanje Biblije!

“Tijekom predavanja saznala sam da je Isus Krist umro za mene, i to me jako dirnulo”, prisjeća se Agnieszka. “Saznala sam da je Biblija važna za svakodnevni život i da govori o onome što se tiče naše dobrobiti.”

Na kraju sastanaka Agnieszka je odlučila krstiti se. Iako su njezini roditelji bili katolici, njihova reakcija na Agnieszkinu odluku o pridruživanju Kršćanskoj adventističkoj crkvi bila je pozitivna.

Redovita gledateljica

Agnieszka danas radi u tajništvu Južne poljske konferencije i učiteljica je u razredu subotnje škole u središnjoj crkvi u Krakovu.

“Vrlo često koristim kratke isječke iz videa u sklopu *Vijesti iz svijeta*”, kaže. Osim toga, voli gledati poljski kanal *Hope* i redovita je gledateljica subotnjoškolskog programa na

navedenom kanalu. Iako cijeni sadašnji program, oduševljena je što će kanal *Hope* u Poljskoj dobiti dio novčanih sredstava prikupljenih u daru trinaeste subote ovog tromjesečja kako bi se izgradio novi studio.

“Raduje me ova prilika”, kaže Agnieszka. “Ona znači da ćemo imati više programa koje ćemo pripremati sami, a manje prerađenih stranih programa. Ti će programi biti od Poljaka za Poljake.”

Agnieszka predviđa i korištenje kanala *Hope* u Poljskoj kao način pozivanja ljudi da dođu na adventističke programe i koncerte u mjesnim crkvama.

Medijsko širenje

Širenje adventističkih medija u Poljskoj započelo je 1980. godine kad je Adventistička crkva potpisala ugovor s poljskom vladom o emitiranju radijskih programa. “Mi smo pripremali prijenose, ali oni su se dotad emitirali na stanici *Adventist World Radio* (AWR) u Lisabonu, u Portugalu”, kaže Jan Kot, direktor za programe na kanalu *Hope* u Poljskoj.

Sve je moralo proći kroz cenzuru prije nego što je bilo poslano u AWR. Program se mogao emitirati samo ako su cenzori udarili pečat svojeg odobrenja na njega.

“Sada se stanje u Poljskoj promijenilo, a to vrijedi i za uređivanje vjerskih emisija”, kaže Jan. “Mi pokušavamo pronaći nove načine doseganja Poljaka. Neko vrijeme koristili smo privatne televizijske stanice, ali doseg je bio ograničen jer su cijene bile vrlo visoke”, nastavlja. “Kad je internet postao dostupan, sve je postalo financijski mnogo lakše. Zatim se pojavio YouTube i urednički tim *Voice of Hope* (kako smo se tada zvali) počeo je postavljati video-programe na YouTube. Danas, kad nam je dostupna mogućnost emitiranja uživo putem interneta, moguće je učiniti mnogo više. Imamo 100 do 150 sati programa godišnje, a na YouTube kanalu imamo više od milijun pregleda”, kaže Jan. “Koristimo Facebook za reklamiranje naših programa. Svakog mjeseca ljudi iz otprilike pe-

deset zemalja svijeta posjećuju našu Facebook-stranicu”, dodaje.

Iako kanal *Hope* u Poljskoj raste, urednički tim još uvijek radi u vrlo malom prostoru u zgradi Poljske unije konferencija u Varšavi. Spremni su u ponudu uvrstiti više programa na poljskom i potreban im je studio. Hvala vam na vašoj velikodušnoj podršci ovom važnom projektu!

11. veljače 2017.

Slijepa nada

Poljska

Marian se nije rodio slijep, ali oko njegovog prvog rođendana njegovi roditelji opazili su da on ne vidi. Kako su bili poljodjelci i živjeli u malom selu u istočnom dijelu Poljske, svojeg su sina povjerili na čuvanje baki.

“Najbolje u životu dugujem svojoj baki”, kaže Marian, “jer me ona naučila da poštujem Bibliju i upoznala me s Deset zapovijedi.”

Kad je imao devet godina, Marian je počeo pohađati Obrazovni centar Laski, internatsku školu sjeverno od Varšave. Ta škola pruža odlično obrazovanje za slijepu djecu i priprema ih za uspješan život među onima koji nemaju problema s vidom.

Prvo ozbiljno biblijsko iskustvo

Nakon što je završio osnovnu školu, Marian je nastavio svoje obrazovanje u Obrazovnom centru Laski, katoličkoj ustanovi. U to je doba Marian doživio svoje prvo ozbiljno “biblijsko iskustvo”. Zamijetio je da se Deset zapovijedi koje su učili u školi razlikuje od Deset zapovijedi kojima ih je poučavala njegova baka. Druga zapovijed, zapovijed o slikama i kipovima je nedostajala, a deseta zapovijed je bila podijeljena na dvije zapovijedi. Čudio se tome što je otkrio, ali nije ništa govorio sve do jednog dana kad je pročitao sljedeće retke: “Nemojte misliti da sam došao ukinuti Zakon i Proroke! Ne dodoh da ih ukinem, već da ih ostvarim. Jer, zaista, kažem vam, dok opstoji nebo i zemlja, ni jedna jota, ni jedna koprčica slova iz Zakona sigurno neće nestati, a da se sve ne ostvari. Stoga, tko god prekrši i jednu od ovih i najmanjih

zapovijedi i nauči druge da tako rade, bit će najmanji u kraljevstvu nebeskom; dok će onaj koji ih bude vršio i naučavao biti velik u kraljevstvu nebeskom.” (Matej 5,17-19)

“Zašto imamo dvije inačice Božjih zapovijedi?” upitao je Marian profesora iz vjeronauka. “Zbog čega postoji razlika?”

“Zato što Crkva ima pravo Bogu davati zapovijedi”, rekao je profesor, “i Crkva ima ovlasti mijenjati Božji zakon.”

Nakon toga Marian više nije pohađao satove vjeronauka.

Upoznavanje protestantizma

Nekoliko godina nakon što je završio svoje školovanje u Obrazovnom centru Laski, Marian se oženio ljupkom mladom ženom koja se zove Anna. Iako je katolicizam prevladavajuća vjera u Poljskoj, Anna je željela saznati više o protestantizmu.

Jednoga dana na pločniku je opazila traktat. Kad ga je podignula, otkrila je da je to narudžbenica za lekcije Dopisne biblijske škole i odlučila se upisati u tu školu. Nakon što je završila tečaj, dobila je diplomu koju joj je došao uručiti pastor mjesne Kršćanske adventističke crkve. Pastor ju je pozvao da sljedeće subote dođe na bogoslužje.

Prihvatila je njegov poziv i otišla na bogoslužje. Nakon bogoslužja požurila je kući kako bi svoje iskustvo podijelila sa suprugom. Uzbudeno je ispričala Marianu sve što je doživjela i pozvala ga da sljedećega tjedna pođe s njom u crkvu kako bi otkrio čita li se u toj crkvi doista Biblija ili ne.

Budući da su imali malu djecu, Anna je predložila da ona ostane kod kuće s djecom dok Marian bude išao u crkvu. Samostalan odlazak na bogoslužje za Mariana nije predstavljao problem jer je on naviknuo šetati gradom pomoću svojeg bijelog štapa za hodanje.

Senzacija u crkvi

Nakon što je došao u adventističku crkvu, Marian je izazvao pravu senzaciju. Bio je slijep čovjek koji je došao posve

sam! Bilo mu je zanimljivo što su mu vjernici prilazili. “Nisu znali kako bi razgovarali sa mnom i na koje bi me mjesto posjeli jer su mislili da se neću moći kretati crkvom”, prisjeća se Marian.

Dok je slušao program i bogoslužje, Marian je otkrio da mu se sviđa sve što čuje. Nakon bogoslužja, jedan vjernik pozvao je Mariana na ručak. Kad se naposljetku vratio kući, Anna je bila željna čuti što misli.

“Oni doista proučavaju Bibliju i mislim da bismo onamo trebali odlaziti češće!” rekao je Marian. Na kraju su se Marian i Anna krstili.

Važno pomagalo

Posljednjih nekoliko godina Marian služi kao starješina i vođa subotnje škole. Svoje dužnosti u crkvi doživljava vrlo ozbiljno i za svaku se pouku posebno priprema. Kanal *Hope* u Poljskoj mu u tome mnogo pomaže.

Pomoću tehnologije koja mu stoji na raspolaganju, kao što je čitač ekrana, Marian jednostavno i lako pretražuje web-stranicu i koristi dostupna pomagala i znanja.

“Kao vođa subotnje škole koristim biblijske vodiče koji su dostupni na internetu. Što god trebam, i sve što mi odgovara, na taj način uključim u svoja predavanja”, kaže.

Marian svakoga tjedna na televizijskom kanalu *Hope* sluša subotnjoškolski program dok priprema materijal za učitelje u njegovoj crkvi. Ovaj interaktivan program priprema se na engleskom jeziku, a zatim ga urednici na kanalu *Hope* prevode na poljski kako bi ga mogli prenositi i učitati na YouTube.

“Vjerujem u kanal *Hope* jer znam da je bolje kad imamo više načina za komunikaciju s ljudima”, kaže Marian i nastavlja. “Linkove s obavijestima i informacijama o programima šaljem svojim prijateljima. Elektroničkom poštom šaljem linkove svim subotnjoškolskim učiteljima koje znam. Mislim da je to otprilike četrdeset osoba.”

Mnogi ljudi trebaju nekoga tko će biti njihove oči i pomoći im da vide Isusa. Cilj kanala *Hope* u Poljskoj je svakoga tjedna osvojiti sve veći broj gledatelja koji će pratiti programe što se prevode na poljski. Budući da su suočeni s pomanjkanjem prostora, djelatnici ovog kanala mole se za televizijski studio opremljen profesionalnim svjetlima i kamerama u kojem će moći pripremati vlastite programe prilagođene potrebama mnoštva koje čezne za svjetlom u životu. Hvala vam što ćete svojim velikodušnim novčanim darovima trinaeste subote ovog tromjesečja pomoći da molitve ovih ljudi budu uslišane!

18. veljače 2017.

Zabrinut zbog prostora

Norveška

Gradska dvorana u kojoj se svake godine dodjeljuje Nobelova nagrada u Oslu, glavnom gradu Norveške, nalazi se na maloj udaljenosti od Kršćanske adventističke crkve Bethel. Ova crkva najstarija je adventistička crkva u Europi.

“Adventistička misija u Norveškoj započela je radom jednog Danca koji je prije toga bio u Americi”, objašnjava pastor Reidar Olsen koji trenutno služi u crkvi Bethel. “John Gottlieb Matteson postao je adventist tijekom svojega boravka u Sjedinjenim Američkim Državama, a zatim se vratio u Norvešku i Dansku. Nekoliko je godina proveo u Norveškoj i osnovao je crkve u Oslu i drugim gradovima. Kupio je posjed na kojemu se sada nalazimo — crkvu i sanatorij pored nje. Ellen G. White imala je viziju o ovom mjestu i ohrabrila je kupnju tog posjeda.”

Pastor Olsen ističe da je nekoliko godina nakon toga Ellen G. White posjetila tu crkvu i propovijedala s propovjedaonice koja je i danas u upotrebi.

Budući da je osnovana davne 1879. godine, ova crkvena zgrada je povijesna građevina u kojoj se nekad nalazila i adventistička tiskara, zatim sanatorij *Kurbadet* i škola. Tiskara, koja se nekada nalazila u podrumskom prostoru građevine, započela je s djelovanjem 1879. godine, a zdravstveno djelovanje započelo je 4. srpnja 1898. otvorenjem klinike.

Danas veći dio sanatorija više ne radi, ali na njegovom mjestu i dalje postoji klinika.

Nakladnička djelatnost svoj rad nastavlja na jugu grada Hønefoss koji se nalazi 63 kilometra sjeverozapadno od Osla. Svakoga ljeta organizira uspješan program evangeliziranja

literaturom u kojem sudjeluje mnogo ljudi iz različitih država.

Utjecaj na zajednicu

Uz tiskane medije, crkva Bethel u Oslu djeluje na zajednicu u kojoj se nalazi i brojnim drugim načinima, primjerice emitiranjem radijskog programa i kulinarskim radionicama.

Pastor Olsen služi kao direktor crkvene radijske postaje nazvane *Kanal 7 Oslo* (na 107,7 FM). Ova postaja emitira se na području cijelog grada i svakodnevno ima najmanje 2.000 aktivnih slušatelja. Osim redovitog emitiranja subotnjoškolskog programa i bogoslužja, postaja emitira i emisije o proučavanju Biblije i druge biblijske programe, kršćansku glazbu, svjedočanstva i raznovrsne programe koje proizvodi kanal *Hope* u Norveškoj. Svakoga petka pastor Olsen poziva slušatelje da dođu na subotnje bogoslužje i neki su ljudi došli u crkvu zbog poziva upućenog preko radija.

Linn Helene Stoelen, profesionalna dijetetičarka i aktivna vjernica, vodi škole kuhanja koje se održavaju u Bethelu.

“Na crkvenom odboru odlučili smo da će naša vizija i misija biti da ljudi kod nas osjete dobrodošlicu i prijateljstvo”, kaže Linn. “Zatim smo kao crkva odlučili kojih ćemo pet ciljeva trebati postići kako bismo dosegli tu viziju i škola vegetarijanskog kuhanja bila je među njima. Najavili smo kulinarsku školu u crkvi, na Facebooku i u ambulanti u susjedstvu, tako da su posjetitelji većinom bili vjernici i njihovi prijatelji. Bilo je osoba različite životne dobi i različitih nacionalnosti. Željeli smo u crkvi stvoriti povezanost različitih kultura. Ljudi su bili vrlo sretni i zadovoljni. Bio je to zanimljiv projekt, ali bilo je tu i mnogo posla!” završava Linn.

Potreban je veći prostor

Crkva Bethel živahna je i aktivna. U nju ne dolaze samo Norvežani, već i brojni useljenici iz Istočne Europe, Latinske

Amerike, Afrike i jugoistočne Azije koje su vjernici prihvatili kao dio svoje velike obitelji. U prostorima koji se nalaze unutar građevine živi i nekoliko mladih ljudi koji su većinom studenti u Oslu.

Trenutno je ovoj crkvenoj zajednici potreban dodatni prostor. Pastor Olsen kaže: “Namjeravamo renovirati i obnoviti vrlo star podrumski prostor. Ondje je 1879. bila smještena tiskara, a danas je taj prostor potrebno preurediti. Tijekom obreda Večere Gospodnje nemamo odgovarajući prostor za pranje nogu. Osim toga, doista nam je potrebna kuhinja i prostor za društvene aktivnosti, molitvene sastanke i aktivnosti mladih. Mladi žele pokrenuti nešto poput Relay kafića koji bi se održavao subotama navečer i ponekad tijekom tjedna. U renoviranom prostoru mogli bismo imati i seminare u malim skupinama”, završava pastor.

Dio dara trinaeste subote ovog tromjesečja pomoći će da se obnovi i uredi podrumski prostor u povijesnoj građevini u kojoj se nalazi crkva Bethel te da se od njega dobije višenamjenski centar koji će služiti rastućim potrebama mlade i međunarodne crkvene zajednice u Oslu.

“Sretni smo što su vjernici Kršćanske adventističke crkve iz cijelog svijeta voljni podržati ovu crkvu”, kaže pastor Olsen. “Iako živimo u državi s prilično dobrim gospodarskim stanjem, imamo mnogo studenata koji ne zarađuju puno novca i mnogo stranaca koji nas još nisu u mogućnosti novčno podržati. Osim njih, imamo i starije vjernike koji također ne mogu dati mnogo”, zaključuje pastor Olsen. Hvala vam na vašim velikodušnim darovima kojima ćete nas poduprijeti trinaeste subote!

Zanimljivosti

- ◆ Norveška je skandinavska država s mnogo planina, ledenjaka i fjordova.
- ◆ Norveška se smatra mjestom rođenja suvremenog skijaškog sporta.
- ◆ U dijelovima Norveške koji se nalaze iznad arktičkog kruga sunce tijekom ljeta nikada ne zalazi.

25. veljače

Od ateist do adventista

Norveška

“Bog vjerojatno ima smisao za humor”, kaže Torgeir iz Norveške. “Moja supruga Cayetana, koja je nekoliko godina bila udovica, molila se Bogu da joj pošalje čovjeka s kojim će moći podijeliti svoju vjeru i koji će joj pomoći odgajati njezinog malog sina. Umjesto takvog čovjeka, Bog joj je poslao mene — ateista!”

Torgeir je prije toga bio u braku s Norvežankom i već je imao troje djece. Zbog njegovog načina života njihov brak je propao, a on se svakodnevno opijao. Popio bi cijelu bocu alkohola i zatim odlazio tulumariti s prijateljima koji su imali iste navike kao on. Unatoč tome što je bio samoproглаšeni ateist, počeo je shvaćati da živi daleko od Boga i da sa svojim životom mora učiniti nešto.

U božićno vrijeme, u skladu s obiteljskom tradicijom, Torgeir je sa svojom djecom ukrašavao božićno drveće. Cijeloga je dana pio, ali u jednom trenutku mu se u mislima pojavilo pitanje: “Što to činim?!” Znao je da nešto mora promijeniti.

Slijedeći svoj peruanski san

Cijeloga života Torgeira su oduševljavale Inke u Peruu i njihova kultura. Njegov san bio je posjetiti ruševine u Peruu i saznati više o njima. U 2002. godini napokon je imao mogućnost ispuniti svoj san i još se više zaljubio u Peru i Peruance.

Nakon povratka u Norvešku, počeo je davati instrukcije jednom peruanskom dječaku. Dječak je želio otići u Peru i posjetiti svojeg djeda, pa je Torgeir s njim otišao na putovanje koje je produbilo njegovu ljubav prema toj državi.

Nakon toga vratio se u Norvešku i počeo učiti španjolski jer se želio vratiti u Peru. Jednoga dana tijekom 2003. godine šetao se i promatrao ljepote jednog grada u Peruu koji je bio visoko na popisu gradova koje je želio posjetiti. Osjetio je glad i ušetao u obližnji restoran. To je bio Božji plan — jer to je bio Cayetanin restoran. Torgeir sa smiješkom ponavlja staru uzrečicu: Put do muškarčeva srca vodi kroz njegov želudac.

Nije otputovao ni u jedan drugi grad na svojem popisu, nego je ostao ondje gdje je bio i naposljetku je upoznao Cayetaninu obitelj — adventiste i vođe u njihovoj crkvi. Torgeir je posjetio Peru tri puta tijekom 2003. godine i posljednji put predao je zahtjev da Cayetana dobije vizu kako bi mogla doći u Norvešku i udati se za njega.

Natrag u Norveškoj

Kada je Cayetana prvi put došla u Norvešku, Torgeir je nazvao Kršćansku adventističku crkvu u Oslu kako bi saznao kako doći do nje i u koje se vrijeme održava bogoslužje. Mislio je da bi prvih nekoliko puta trebao poći sa svojom suprugom i biti uz nju sve dok ona ne upozna nekoliko prijatelja i osjeti se prihvaćenom.

Torgeir kaže da je imao odlična iskustva s crkvom pa je Bog, malo-pomalo, počeo potihom raditi s njim.

“Jednoga dana Cayetana je zamijetila da sam kleknuo na molitvu u crkvi”, prisjeća se. “Ali znam da je Bog počeo raditi na meni mnogo prije toga. Otprilike pet ili šest mjeseci nakon mojeg razvoda bacio sam cigarete i prestao sam piti alkoholna pića. Već sam se ranije pokušavao osloboditi tih ovisnosti, ali ovoga puta Bog je maknuo moju želju za njima. Vjerujem da je Bog započeo mijenjati moj životni stil prije više godina kako bi me pripremio za dolazak u Njegovu crkvu”, priča Torgeir.

Nikada nije posjedovao Bibliju i nije ga zanimalo ništa o Bogu, ali sada kaže: “Ne mogu proći kroz dan bez proučavanja

Biblije. Čitam je na trima jezicima kako bih mogao uspo-ređivati tekstove. Čitam nekoliko norveških prijevoda te en-gleski i španjolski prijevod. Bog me promijenio. Ranije nisam bio zainteresiran za čitanje Biblije, ali sada ne mogu proći kroz dan a da ne otvorim Njegovu riječ i slušam što mi On ima reći.”

Tiha preobrazba

Nakon što je Torgeir šest mjeseci odlazio u Kršćansku adventističku crkvu u Oslu, pastor ga je upitao želi li da zajedno proučavaju Bibliju, i Torgeir je odgovorio potvrdno.

“Mjesecima smo zajedno proučavali”, prisjeća se Torgeir, “i ja sam očekivao drugo pitanje. Nakon nekog vremena, drugo se pitanje pojavilo i glasilo je: ‘Želiš li se krstiti?’ Bio sam spreman za krštenje, i 1. travnja 2006. godine krstio sam se u središnjoj crkvi u Oslu. Krstio me pastor Tito. Bio je to odličan dan!”

Torgeir kaže kako je njegova preobrazba bila tiha. Jed-nostavno je slušao propovijedi, proučavao Bibliju i upijao vodstvo Svetog Duha u svojem životu. Svojom je voljom došao, sjeo i slušao. Mogao je otići u bilo kojem trenutku. Nitko mu se nije suprotstavljao i nitko mu nije rekao da se mora pridružiti crkvi.

“Moju preobrazbu zasigurno je vodio Sveti Duh. Mijenjao sam se, a nisam to niti primijetio. Moja preobrazba bila je poput cvijeta koji se polako, vrlo polako, otvarao”, zaključuje Torgeir.

Misijski izazovi

- ◆ Tijekom 1874. godine uredništvu časopisa *Review & Herald* stiglo je pismo koje je napisala Reirsen, žena iz Norveške. Napisala je da su njezin suprug i ona počeli svetkovati subotu kao sedmi dan te da se još nekoliko ljudi zanima. Bio je to rezultat čitanja adventističkih časopisa.
- ◆ Prvi adventistički kamp u Europi održan je 8. srpnja 1887. u Mossu, u Norveškoj.
- ◆ Norveška unija konferencija danas ima 62 crkve i 4.531 vjernika.

4. ožujka 2017.

Vjerman unatoč mučenju

Norveška

Kao što smo već pročitali i čuli, povijesna Kršćanska adventistička crkva Bethel, koja se nalazi u Oslu, u Norveškoj, vrlo je aktivna i živa. Osim vjernika koji su Norvežani, u ovu crkvu su dobrodošli mnogi doseljenici koje svi doživljavaju kao dio obitelji.

Jedna takva osoba je Molalign [Moelajn] Hailu. Odrastajući u Etiopiji, Molalign je patio zbog svoje vjere, baš poput njegovog oca prije njega.

“Moj otac bio je jedan od prvih adventista u Etiopiji”, objašnjava Molalign. “Tijekom 1940-ih i 1950-ih godina adventiste su u Etiopiji nazivali ‘Anti-Marijanima’, to jest protivnicima djevice Marije.”

Molalignov otac završio je u zatvoru u kojemu su ga često tukli. Međutim, Bog je za njega činio čuda, kaže Molalign. “Kada su mu stavili noge u lance, lanci su se raspuknuli na komadiće! Potom su uzeli potpuno novi lanac, ali dogodilo se potpuno isto čudo!”

Ohrabrena time, Molalignova vjera bila je sve jača i čvršća dok je s tek šesnaest godina bio suočen sa sličnim problemom. U razdoblju između 1978. i 1991. godine u Etiopiju je došao socijalizam i vlasti su u sovjetskom stilu nametale ateizam.

Molalign objašnjava neke izazove s kojima su se suočavali. “Svi su morali prihvatiti slogan: ‘Bog ne postoji!’ U to vrijeme pohađao sam srednju školu i svi smo morali prisustvovati političkim sastancima koji su se održavali subotom.”

Kad su Molalign i druga dva adventista odbili prihvatiti slogan i dolaziti na političke sastanke, ostali mladi nemi-

losrdno su ih tukli. Zatim su sva trojica odvedena u zatvor u kojemu ih se učilo o marksizmu.

U zatvoru

“Željeli su da prokunem Boga i gazim Bibliju”, prisjeća se Molalign. Rekli su nam: “Religija je opijum za narod. Morate raditi subotom! Tko ste vi?! Drugi kršćani rade subotom — rade za društveni napredak. Mi se mučimo kako bismo unaprijedili rast ove zemlje, a vi ste nam prepreka! Učite druge mlade ljude o toj religiji!”

Baš poput njegovog oca prije njega, i Molalign je u zatvoru trpio batine i mučenje. “Udarali su me stražnjim dijelom pištolja, udarali su me nogama... To je bilo uobičajeno”, kaže Molalign. Ponekad su čak imali i takozvani “posebni program”.

“Došli bi pijani kako u sebi ne bi imali nimalo suosjećanja”, sjeća se Molalign. “Svezali bi nas za stolac ili objesili. Zatim bi naša stopala udarali električnim kablovima ili kožnim remenjem.”

Na pitanje kako je mogao podnijeti sve to, Molalign odgovara: “Pitajte Krista. Ja zbilja ne znam odgovor na to pitanje. Ja sam se molio.”

Nakon što je Molalign u zatvoru proveo godinu dana, njegov otac dobio je dopuštenje da ga posjeti. “Neizmjerno sam ponosan kad vidim sina koji se usuđuje stajati uspravno uz Isusa”, rekao je njegov otac. “Sada kada si započeo, nemoj gledati natrag.” Zatim je dodao: “Više se nećemo vidjeti. Kad čuješ da sam umro, nemoj plakati. Nemoj uznemiravati svoj um time. Ja ću se odmarati u Gospodinu i jednom ćemo se vidjeti ondje”, rekao je upirući prstom prema gore.

“Nismo mi”

Nakon što su u zatvoru proveli sedam godina, Molalign i druga dva vjerna adventista pozvani su u okružni adminis-

trativni ured u kojemu su ih službenici pokušali osuditi na smrtnu kaznu.

“Bog je nekako intervenirao”, kaže Molalign. “Pokušali su nas zastrašiti govoreći nam da će nas ubiti, ali to se nije dogodilo.”

Nakon toga jedan službenik rekao je mladincima: “Zatočili ste sami sebe. Odavno ste mogli biti slobodni. S druge strane, cijenim to što ste tako postojani u svojoj vjeri. Sedam godina patili ste zbog svoje vjere!”

“Nismo mi, to je bilo Božje djelo”, rekao mu je Molalign.

Čovjek im je zatim rekao: “Oslobodit ćemo vas jer su ljudi u Etiopiji sada civilizirani. Nitko neće prihvatiti to što vi reklamirate, odnosno to što propovijedate. Vi ste samo kap u oceanu, stoga ćemo vas osloboditi!”

“Vi kažete tako”, odgovorio je Molalign, “ali to se ne događa zato što su ljudi civilizirani ni zato što ste ljubazni i dobri prema nama. To se događa zato što je to nebeski plan za nas i vrijeme naše patnje je završilo. Gospodin je imao plan za nas — zašto bismo inače bili u zatvoru? Vi ste nam dali priliku da širimo Radosnu vijest u ovom tamnom mjestu.”

Pozvan u službu

Molalign je iz zatvora izašao kad je imao dvadeset i tri godine. Vratio se u srednju školu, a kasnije je studirao teologiju na Adventističkom sveučilištu u istočnoj Africi, u Baratonu, u Keniji. Nakon povratka u Etiopiju, u kojoj je služio kao vođa mladih i upraviteljske službe, Molalign je dobio poziv da dođe služiti među adventistima Etiopljanima koji žive u Londonu.

Nakon nekog vremena adventisti Etiopljani koji žive u Norveškoj pozvali su Molaligna da dođe k njima u Oslo. Trenutno volontira kao evanđelist laik u skupini od pedesetak ljudi, a zarađuje radeći u staračkom domu.

Osim toga, Molalign ohrabruje adventiste Etiopljane koji su članovi Kršćanske adventističke crkve Bethel u Oslu te

želi doseći otprilike 3.000 Etiopljana koji trenutno žive u Norveškoj.

“Molite se za nas”, Molalign moli adventiste iz cijeloga svijeta: “Ova skupina treba vaše molitve. Ja trebam vaše molitve.”

Misijski izazovi

- ◆ Norvežani se većinom vjerski izjašnjavaju kao luterani (čak 90%).
- ◆ Prema popisu iz 2016. godine, oko 14% stanovnika Norveške čine useljenici i njihova djeca.
- ◆ Norveška državna sveučilišta besplatna su za studente iz cijeloga svijeta.

11. ožujka 2017.

Potreban im je Bog

Hrvatska

Dok je kao dijete odrastala u državi koja je tada bila poznata kao Jugoslavija, Maja nikada nije čula za Boga. Međutim, jednoga dana čula je svoju baku i prabaku kako govore o Isusu.

“On je bio samo dobar čovjek”, rekla je Majina baka.

“Ne”, odgovorila je prabaka. “Isus je bio Bog.”

Ta rasprava je maloj Maji postala vrlo važna pa ju je pažljivo slušala. Kasnije je zaključila da je njezina prabaka u pravu i da je Isus Bog.

Šest godina kasnije Maja je otišla u jedinu crkvu za koju je čula, u Katoličku crkvu, kako bi saznala više. Nakon što je proučila crkvena učenja i tradicije, krstila se.

Nedugo nakon toga, dok je pohađala školu u selu Maruševac, upoznala se s adventistima preko svojih suučenika adventista. Osim toga, profesori iz obližnje adventističke srednje škole dolazili su u seosku školu održavati nastavu iz engleskog jezika. Majini roditelji su na roditeljskom sastanku saznali o adventističkoj srednjoj školi i odlučili su upisati Maju u tu školu.

Kad je navršila četrnaest godina, Maja je počela pohađati adventističku srednju školu u Maruševcu.

“U Katoličkoj crkvi nisam čitala Bibliju”, prisjeća se Maja. “Tijekom mise čitali smo samo dijelove iz poslanica i psalama. Međutim, u adventističkoj školi netko mi je dao Bibliju i počela sam je čitati. Počela sam i pjevati u crkvenom sastavu svakog petka prilikom početka subote. Članove tog sastava upoznala sam kad sam prvi put došla na bogoslužje. Tada sam vidjela i kako se počinje subota. Za mene je to bilo vrlo važno iskustvo.

Kad sam pročitala tekst u Izaiji 58,13, koji govori o svetkovanju subote, razmišljala sam o onome što su adventisti govorili o suboti. Zaključila sam da adventisti sigurno imaju potpunu istinu jer je to što sam pročitala bilo doista važno, a adventisti nisu lagali o tome.”

Maja je počela ozbiljno proučavati svoju Bibliju. Tražila je sve biblijske retke o točkama koje je smatrala važnima.

“Psalmi su me naučili kako se moliti”, kaže Maja.

“Stari zavjet je vrlo važan jer sam u njemu otkrila mnoga ohrabrenja za svoj život. A Evanđelja i poslanice iz Novog zavjeta uče me kako živjeti i kako se ponašati prema ljudima.”

Maja je počela proučavati i subotnjoškolsku pouku. Pridružila se molitvenoj skupini i nakon nekog vremena zaključila je da želi postati adventistica.

“Biblija je postala udžbenik za moj život”, kaže Maja ozbiljno, “i upoznala sam je upravo ovdje — u adventističkoj školi.”

Kad je netko upita o iskustvu u adventističkoj školi u Maruševcu, Maja duboko udahne i kaže: “Oh, nemam riječi kojima bih ga opisala! Mislim da je Bog imao vrlo velik plan za mene! Došla sam u ovu školu i, što je najvažnije, u njoj sam upoznala Krista.” Ondje je upoznala i svojega supruga Daniela.

Nakon što je završila školovanje u Maruševcu, Maja je studirala u Čakovcu kako bi postala učiteljica i profesorica hrvatskog jezika i književnosti. Nakon diplome dobila je poziv da ostane u Čakovcu i radi ondje. Međutim, primila je poziv i da se vrati u adventističku školu u Maruševcu.

“Kad sam dobila poziv da dođem natrag u Maruševac”, prisjeća se Maja, “vjerovala sam da je to nešto važno. Molila sam se da prepoznam Božju volju i osjetila sam da je taj poziv bio Božji poziv.”

To se dogodilo prije dvanaest godina, a Maja otad služi u Maruševcu. Živi na kampusu sa svojim suprugom Danielom i njihovim sinovima od dvije i četiri godine.

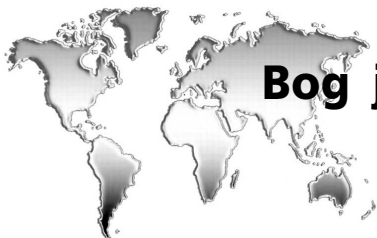
“U školi njegujemo holistički pristup”, objašnjava Maja. “Za mene je najvažniji duhovni aspekt. Potičemo i razvoj karaktera, kognitivnih sposobnosti, svijesti o zdravom življenju i praktične vještine. Ipak, najvažnije je da učenici upoznaju Krista. To je najvažnije za svaku osobu”, dodaje Maja.

Maja ponekad u učenicama vidi sebe u njihovim godinama. “Potrebna im je ljubav. Potrebno im je razumijevanje. Potrebno im je poticanje i ohrabrenje. Potreban im je Bog. Baš kao i meni”, kaže.

Danas školu pohađa 230 učenika. Kapaciteti su ispunjeni do krajnosti, a većina učenika nisu adventisti. “Postoji mnogo više zainteresiranih učenika, ali trenutno ih ne možemo primiti”, objašnjava Maja. “Potrebna nam je nova zgrada.”

Učionice se trenutno nalaze u muškom internatu. Dio novčanih sredstava prikupljenih u daru trinaeste subote ovoga tromjesečja iskoristit će se za gradnju novog internata za mladiće, pa će učenici imati više prostora. Osim toga, građevina u kojoj se trenutno nalaze učionice i internat u potpunosti će se koristiti kao škola.

“Ova škola je najveći misijski projekt u našoj Jadranskoj uniji”, kaže Maja. “Potrebno nam je mnogo molitava. Svake godine učenici odabiru adventističko obrazovanje, iako nisu adventisti. Moramo se pripremiti za misioniranje tim učenicima kroz svoje živote, poučavanje i sve ostalo. Oni ovdje proučavaju Bibliju, a neki se čak odluče krstiti. Baš poput mene prije dvadeset i tri godine.”

18. ožujka 2017.

Bog je na prvom mjestu

Hrvatska

Naum se morao zauzeti za svoju vjeru kad je imao tek sedam godina. U bivšoj Jugoslaviji u školu je bilo obavezno dolaziti i subotom. Iako je bio mlad, Naum je bio odlučan i nije želio pohađati školu subotom. Nakon što je izostao dvije subote zaredom, ovaj se prvašić našao pred posebnim povjerenstvom okupljenim da ga ispita.

Nakon što je skupina od pet osoba ušla u učionicu, sva su djeca mogla otići — sva, osim Nauma. Dok je pred njima stajao sasvim sâm, ovaj se sedmogodišnjak hrabro suočio sa školskim ravnateljem, dvojicom učitelja i dvojicom policajaca u uniformama. Jedan policajac bio je mjesni upravitelj tajne policije.

“Zašto subotom ne dolaziš na nastavu?” započeli su ispitivanje.

“Zato što vjerujem u Boga i, prema Njegovoj četvrtoj zapovijedi, subotom ne trebam biti u školi. Zato ću svake subote biti u crkvi, a ne u školi”, odgovorio je Naum.

“Izbacit ćemo te iz škole i više se nećeš imati priliku obrazovati!” bijesno je odgovorio čovjek koji ga je ispitivao.

Naum je brzo odgovorio: “Svejedno ću biti u crkvi jer je u mojem životu Bog na prvom mjestu.”

“Pa što vi radite u tvojoj crkvi?” nastavili su ispitivači.

“Čitamo Bibliju, pjevamo pjesme i molimo se”, glasio je Naumov odgovor.

“Otpjevaj nam neku vašu pjesmu!” zahtijevala je skupina ispitivača.

Naum im je otpjevao jednu himnu i pomolio se. U svojoj jednostavnoj molitvi zahvalio je Gospodinu za prilike koje ima,

za zdravlje i za vlasti te Ga je zamolio da usmjeri ovo povjerenstvo da odluči ispravno i iskreno.

Nakon molitve upitali su ga je li mu njegov otac rekao da subotom ne ide na nastavu.

“On to nije učinio”, iskreno je odgovorio Naum.

Da je njegov odgovor glasilo “Da”, njegov otac bi odmah završio u zatvoru. Budući da je znao da bi njegovog sina u školi mogli ispitivati o tome, Naumov otac mu nikada nije rekao da ne odlazi u školu. Umjesto toga, subotom bi ga jednostavno pozivao da pođe u crkvu s obitelji, a odluka hoće li poći bila je Naumova.

Članovi povjerenstva nekoliko su trenutaka bili tihi. Zatim su rekli: “Bit ćeš obaviješten o tome možeš li ostati u školi ili ne.”

Naum je požurio kući kako bi svojim roditeljima ispričao što se dogodilo. Oni nisu bili iznenađeni. “Znali su koju ću odluku donijeti”, prisjeća se Naum.

Od povjerenstva nije došla nikakva odluka niti obavijest pa je Naum nastavio pohađati nastavu svih dana, osim subotom. Nakon što je završio osnovnu školu, Naum zbog svoje odluke da svetkuje subotu nije mogao nastaviti školovanje. Iz tog je razloga već s petnaest godina počeo raditi puno radno vrijeme s ocem na njihovom imanju.

Međutim, Bog je za Nauma imao druge planove. Naum se dobro sjeća dana kad je saznao da će se otvoriti adventistička srednja škola i fakultet u njegovoj državi.

“Jedan brat došao je u posjet mojoj crkvi i rekao nam o toj adventističkoj školi koja se trebala otvoriti. Bili smo oduševljeni!”

Škola u Maruševcu otvorena je 1970. godine i pohađalo ju je 45 učenika. “Imati ovu školu bilo je poput čuda!” tvrdi Naum radosno.

“Bio sam u prvoj generaciji učenika, mi smo je zvali ‘eksperimentalna generacija’. Naši profesori čitali su knjigu *Odgov* autorice Ellen G. White, i obrazovanje koje smo dobili bilo je najbolje!”

Budući da država školu tada još nije priznala, učenici su morali na kraju svake školske godine položiti svih sedamnaest predmeta u državnoj školi.

“Bilo je to doista naporno”, prisjeća se Naum, “ali na kraju četvrtog razreda imali smo bolje ocjene od učenika iz državnih škola! Otad se smatralo kako je naša škola najbolja.”

Nakon što je maturirao, Naum se upisao na Sveučilište u Zagrebu na kojem je studirao francuski i latinski jezik. Nakon završetka studija Naum je dobio dvije ponude za posao — jednu od komunističke vlade, koja mu je nudila vrlo traženo političko mjesto s mnogim povlasticama, i drugu od škole u Maruševcu, u kojoj je mogao biti profesor.

Tijekom razgovora s predstavnicima komunističke vlasti, Naum je rekao: “Vi znate da sam ja adventist. Svake subote odlazim u crkvu. Zašto ste mi ponudili ovo mjesto?”

“Zato što trebamo iskrene ljude u politici — a takvi su vrlo rijetki!” glasio je začuđujući odgovor. “Trebamo ljude s načelima!”

“Hvala vam”, rekao je Naum, “ali već sam prihvatio posao u školi u Maruševcu.”

Mnogo godina Naum je vjerno služio učenicima u Maruševcu — ne samo učeći ih francuski i latinski, već i vječnim vrijednostima.

“Želio sam da Gospodin i spasenje budu dva pojma koja će moji učenici prvo naučiti. Nakon njih dolazi znanje pa prihvaćanje životnih obaveza, odnosno ozbiljno shvaćanje života. U životu se ne igramo; vremena su ozbiljna”, zaključuje Naum.

Danas većina učenika ne dolazi iz adventističkih obitelji, a neki čak dolaze i iz ateističkih domova, stoga Naum Maruševac vidi kao veliko misijsko polje.

“Postoji razlog zašto bi naša škola trebala nastaviti svoje djelovanje i razvijati se”, dodaje Naum. “Iznimna prilika da svjedočimo o istini nalazi se upravo ovdje. Kako biste ikada mogli okupiti dvije stotine mladih osoba koje nisu adventisti

i poučavati ih svemu o Bogu svake večeri, svake subote i svakog dana?”

Hvala vam što ćete svojim darovima poduprijeti misiju u Maruševcu, u Hrvatskoj.

Zanimljivosti

- ◆ Hrvatska konferencija dio je Jadranske unije konferencija, a osnovana je 1925. godine.
- ◆ Hrvatska ima 84 adventističke crkve i 2.796 vjernika.
- ◆ Adventistički teološki fakultet koji se sada nalazi u Hrvatskoj osnovan je 1931. godine u Beogradu. Taj se fakultet selio na razne lokacije, a naposljetku je preseljen na kampus u Maruševcu i sada pripada Jadranskoj uniji konferencija.

25. ožujka 2017.
Potrebna pomoć
Program trinaeste subote

Stotine osoba u Dublinu u Irskoj odgovorile su blagonaklono na adventističku poruku, ali jedna crkvena zgrada nije dovoljno velika da ih sve primi.

Prva Kršćanska adventistička crkva u Norveškoj osnovana je 1879. godine. Danas je spoj živahne zajednice mladih i starijih, starosjedilaca i useljenika. Vrijeme je da se proširi.

Adventistička škola u Maruševcu uspješno djeluje već četrdeset i šest godina. Međutim, školske zgrade treba obnoviti.

Televizijski kanal *Hope* u Poljskoj od 2012. godine emitira sadržaje na engleskom jeziku s titlovima na poljskom. Potrebni su im profesionalni programi na poljskom jeziku koji će iznositi zdravstvene i biblijske sadržaje.

Svim ovim projektima možete pomoći svojim velikodušnim darom trinaeste subote ovog tromjesečja. Hvala vam!

Ako ste zainteresirani za dodatna iskustva, video priloge i druge zanimljivosti, posjetite našu stranicu www.Adventist-Mission.Org.

Program

Uvodna pjesma: “Bog vodi me! — to pjevam sad”, *Kršćanske himne*, 188

Pozdrav: Voditelj subotnje škole ili jedan od učitelja

Molitva: _____

Program: “Prisjećati se iskustava; ponuditi pomoć”

Prikupljanje dara: _____

Završna pjesma: Uzдай se, o dušo, u Boga svog, *Kršćanske himne*, 190

Završna molitva: _____

* * *

Sudionici: Dva pripovjedača

Pomagala: Zastave ili slike zastava Hrvatske, Irske, Norveške i Poljske. Velika karta Europe ili svijeta s označenim nabrojenim državama

Prisjećati se iskustava; ponuditi pomoć

Pripovjedač 1: Ovog tromjesečja čuli smo divna iskustva o tome kako je Bog djelovao u životima ljudi diljem Trans-europske divizije.

Pripovjedač 2: U ovoj diviziji nalaze se: Alandski otoci, Albanija, Bosna i Hercegovina, Hrvatska, Danska, Estonija, Farski otoci, Finska, Grčka, Grenland, otok Guernsey, Mađarska, Island, Irska, otok Man, otok Jersey, Latvija, Litva, Crna Gora, Nizozemska, Norveška, Poljska, Srbija, Slovenija, otoci Svalbard i Jan Mayen, Švedska, Makedonija, Ujedinjeno Kraljevstvo i sjeverni dio Cipra.

Pripovjedač 1: Ovog tromjesečja čuli smo iskustva ljudi iz četiriju država koje će ovog tromjesečja primiti darove tri-naeste subote. To su bile priče iz Irske, Poljske, Norveške i Hrvatske.

Pripovjedač 2: Prisetimo se priča i prilika da se u ovim državama Transeuropske divizije nešto učini.

Pripovjedač 1: U Dublinu, u Irskoj, upoznali smo Thedu, ženu koja se godinama borila s alkoholizmom i raskinutim vezama. Međutim, njezina majka se neprestano molila za nju. Bog je odgovorio na te molitve i Theda danas svjedoči u Adventističkom središtu utjecaja Cuisle u Dublinu, u kojem pomaže osobama koje prolaze kroz slične životne probleme kroz koje je i ona prolazila.

Pripovjedač 2: U Irskoj smo upoznali i Tatianu, mladu ženu podrijetlom iz Moldavije, koja je prošla dug i težak put do Irske u kojoj je dobila status izbjeglice. Prolazeći kroz brojne čudesne okolnosti, Tatiana je upoznala jedan adventistički bračni par koji je na sva njezina pitanja odgovorio biblijskim navodima. Tatiana i njezino troje djece danas su rado-sni jer su adventisti.

Pripovjedač 1: Priča Elizabeth i njenog supruga Merche, koja nam je također došla iz Irske, podsjeća nas da Bog često koristi različite metode kako bi dotaknuo ljude. U Merchinom slučaju bila je to gotovo smrtonosna prometna nesreća. Za Elizabeth su to bili ljubav i prihvaćanje Merchinih roditelja te evanđeoski biblijski program i proučavanje Biblije.

Pripovjedač 2: U gradu Dublinu postoji samo jedna crkvena zgrada u vlasništvu Kršćanske adventističke crkve. Budući da je posjećenost crkve narasla, iz ove majčinske crkve izrasle su najmanje tri nove crkvene zajednice. Te nove skupine sastaju se u iznajmljenim dvoranama u školama, hotelima i slično.

Pripovjedač 1: Dio današnjih darova upotrijebit će se za izgradnju nove crkvene zgrade u Dublinu. Ta će zgrada za sve nove vjernike biti trajan molitveni dom.

Pripovjedač 2: U jednom iskustvu saznali smo kako je Bog iskoristio šetnju parkom u jednom irskom gradu kako bi spojio tri Poljakinje. Ovaj susret pretvorio se u proučavanje Biblije, nadu i krštenje.

Pripovjedač 1: Možda se sjećate i iskustva o “idealnom” komunističkom gradu u Poljskoj nazvanom Nowa Huta. Bog je u tom gradu djelovao preko zdravstvenih predavanja i televizijskog kanala *Hope*.

Pripovjedač 2: Upoznali smo i Mariana, slijepog čovjeka iz Poljske, koji je preko svoje supruge došao do istine za kojom je tragao. Njegova supruga je našla letak koji je najavljavao proučavanja iz Biblije. Danas je Marian vrlo aktivan vođa subotnje škole koji prati subotnjoškolski program na kanalu *Hope* i preporučuje ga drugima.

Pripovjedač 1: Već nekoliko godina kanal *Hope* u Poljskoj djeluje u vrlo malenom prostoru smještenom u zgradi Poljske unije u Varšavi. Poljskoj je doista potreban pravi studio u kojemu će se pripremati i iz kojega će se emitirati programi na poljskom jeziku kako bi se dosegnuo velik broj gledatelja u Poljskoj, ali i brojni Poljaci diljem svijeta.

Pripovjedač 2: U prekrasnom glavnom gradu Norveške, u Oslu, posjetili smo povijesnu Kršćansku adventističku crkvu Bethel. Ta se crkva nalazi u središtu grada, a u povijesnoj zgradi osim crkve nekada su se nalazili i adventistički sanatorij, škola i tiskara.

Pripovjedač 1: Danas se najveća adventistička zajednica u Norveškoj i dalje okuplja u toj zgradi. Vjernici misioniraju Norvežanima te različitim skupinama useljenika.

Pripovjedač 2: Jedan od useljenika u Norveškoj je Molalign, koji je došao iz Etiopije. Kao tinejdžer, Molalign je zbog

svoje vjere trpio teška mučenja i godinama je bio u zatvoru. Danas živi u Norveškoj i jedan je od starješina crkve Bethel.

Pripovjedač 1: Dio darova ove subote pomoći će crkvi Bethel pri obnovi podrumskih prostorija u kojima je adventistička tiskara počela s radom davne 1879. godine. Budući da je broj vjernika narastao, ovoj crkvi potreban je veći prostor za subotnju školu, predavanja i za aktivnosti mladih.

Pripovjedač 2: U bivšoj Jugoslaviji sva djeca morala su pohađati nastavu subotom. Međutim, nisu se svi pokorili toj odluci. Prvašić Naum je predstavnicima komunističke vlasti rekao da je u njegovom životu Bog na prvom mjestu te da subotom neće dolaziti u školu.

Pripovjedač 1: Kasnije je bio jedan od prvih učenika u novootvorenoj adventističkoj srednjoj školi u Maruševcu.

Pripovjedač 2: Nakon završetka studija vratio se u Maruševac i postao profesor mnogim učenicima. Danas učenici u Maruševcu većinom nisu adventisti, a neki čak dolaze iz ateističkih domova. Naum u Maruševcu vidi velike mogućnosti i veliko misijsko polje.

Pripovjedač 1: "Iznimna prilika da svjedočimo o istini nalazi se upravo ovdje. Kako biste ikada mogli okupiti dvije stotine mladih osoba koje nisu adventisti i poučavati ih svemu o Bogu svake večeri, svake subote i svakog dana?" kaže Naum.

Pripovjedač 2: Školi u Maruševcu trenutno su potrebne nove spavaonice i veći prostor za učionice. Dio današnjeg dara pomoći će da se izgrade nove spavaonice za dječake. Na taj će se način osloboditi prostorije koje trenutno služe kao spavaonice kako bi se u njih mogle smjestiti učionice.

Pripovjedač 1: Hvala vam što ćete velikodušnim darovima pomoći ovim hitnim potrebama u Hrvatskoj, Norveškoj, Poljskoj i Irskoj kako bi se u životima mnogih ljudi mogle nastaviti događati velike stvari.

[Slijedi prikupljanje darova uz prikladnu glazbenu podlogu.]

Budući projekti trinaeste subote

Sljedećeg tromjesečja upoznat ćemo Zapadnu Centralnoafričku diviziju (WAD). Posebni projekti uključuju:

- ◆ višenamjenski centar na Sveučilištu Babcock u Nigeriji;
- ◆ izgradnju Adventističke škole i akademije Centralnoafričke unije u Gabonu.

Izvori i pomagala

Sljedeći izvori podataka i informacija mogu vam biti korisni prilikom pripreme za iznošenje *Vijesti iz svijeta* tijekom programa subotnje škole.

Kako biste saznali više informacija o kulturi i povijesti europskih država o kojima govorimo ovog tromjesečja, posjetite mjesnu knjižnicu ili putničku agenciju, a možete i posjetiti priložene web-stranice.

Irska

www.nationsonline.org/oneworld/ireland.htm
www.eupedia.com/ireland/trivia.shtml
www.escapehere.com/destination/11-cool-facts-you-didnt-knowabout-dublin-ireland/

Poljska

go-poland.pl/10-things-you-should-know-about-poland
www.poland.travel/en/about-poland
www.slavorum.org/25-facts-about-poland-that-you-didnt-know/

Norveška

www.visitnorway.com/about/
<http://fjordtravel.no/about/norway/>
www.studyinnorway.no/Living-in-Norway/About-Norway

Hrvatska

www.lonelyplanet.com/croatia
www.visit-croatia.co.uk
www.slavorum.org/25-facts-about-croatia-that-you-didnt-know/

Možda vam mogu pomoći i web-stranice Transeuropske divizije i pripadajućih konferencija, unija i misija:

Transeuropska divizija: ted.adventist.org

Jadranska unija konferencija: <http://adventisti.hr>

Norveška unija konferencija: www.adventist.no

Poljska unija konferencija: www.advent.pl

Britanska unija konferencija: adventist.org.uk

Irska misija: <http://adventist.ie/home>

Adventističko teološko visoko učilište u Maruševcu: <http://atvu.org>

Kanal *Hope* Poljska: www.hopetv.org/watch/poland/

Besplatne video sadržaje u okviru *Vijesti iz svijeta* možete potražiti i skinuti s interneta na stranici <https://am.adventistmission.org/mission-spotlight> (na engleskom jeziku) ili na <http://adventisti.hr/vijesti-iz-misije/> (na hrvatskom jeziku).

Vaši darovi na djelu

Vaš dar prikupljen trinaeste subote 2013. godine pomogao je da se obnovi Moor Close — povijesna ženska spavaonica na koledžu Newbold; osnuju centri obuke za evangeliziranje u Ateni u Grčkoj te u Makedoniji; osmisle biblijske 3-D izložbe u Irskoj; i osnuju mnoge razigrane crkve diljem divizije. Hvala vam na velikodušnom davanju i podršci Transeuropskoj diviziji!

Kazalo

Dragi voditelju subotnje škole 3

Irska

Zlato u njihovim srcima 5

Tatianina priča 9

Moć primjera 13

Poljska

Šetnja parkom 16

Novi svijet 20

Slijepa nada 24

Norveška

Zabrinut zbog prostora 28

Od ateista do adventista 32

Vjeran unatoč mučenju 36

Hrvatska

Potreban im je Bog 40

Bog je na prvom mjestu 43

Izvori

Program trinaeste subote 46

Budući projekti trinaeste subote 52

Izvori i pomagala 52

Vaši darovi na djelu 54

Njiva je svijet

“Prolazeći uz Galilejsko more, ugleda dva brata, Šimuna zvanog Petar i brata mu Andriju, gdje bacaju mrežu u more; bijahu ribari. I kaže im: ‘Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!’ Oni brzo ostave mreže i pođu za njim. Pošavši odande, ugleda druga dva brata, Jakova Zebedejeva i brata mu Ivana: u lađi su sa Zebedejem, ocem svojim, krpali mreže. Pozva i njih. Oni brzo ostave lađu i oca te pođu za njim.” (Matej 4,18-22)

www.AdventistMission.org

www.adventisti.hr

www.znaci-vremena.com